

Výlet na Orlík a přes Čížovou do Písku.

V pátek 11. 10. jsme se vypravili na výlet. Cílem cesty byl sever Jihočeského kraje, konkrétně Orlík a odtud tamní krajinou až do Písku. Byli jsme čtyři, stačilo jet jedním autem. Jela Irenka, Lída, Maruška a já. Ze Slivence jsme vyjeli před půl devátou a za hodinu jsme byli na Orlíku. Měl jsem trochu problém s parkováním. Zaparkovat na úplně prázdném parkovišti je pro mne problém. Vždyť já musím určit místo, ostatní to již mají jednodušší, řídí se podle toho prvního. Za mnou přijelo další vozidlo a hned se postavilo vedle mne. Mám podezření, že jeho řidič čekal za rohem, až se najde první odvážlivec. Ač jsme byli jen malá výprava, ještě jsme se na parkovišti rozdělili na dvě části. Maruška se má vyvarovat fyzické námahy, proto volila návštěvu zámku. My tři jsme si šli prohlédnout Schwarzenberskou oboru.

Obora byla založena v r. 1802, kdy se na Orlík přesunula jedna větev Schwarzenberského rodu. Obora je dost rozsáhlá, má asi 140 hektarů. Protože je již po podzimní rovnodennosti, tudíž oficiální podzim, i obora se podle toho chová. Potěšila nás krásně zbarveným listím, to byla pastva pro oči. Ale ani uši nepřišly zkrátka. V oboře je nepočítaně bažantů a dalších drobných zvířat. Ač jsme se snažili pohybovat tiše, oni o nás dobře věděli. Nelítali, jen pomalu ustupovali dál od cesty, ale při tom varovali ostatní, že jsou tam vetřelci. Pro nás to byl pravý přírodní koncert. Šli jsme oborou až ke Schwarzenberské hrobce, postavené po r. 1861. Říká se, že je to zmenšená kopie hrobky u Třeboně. Je nedávno opravená, ale není přístupná. Lze si jí prohlédnout jen z venku. Maruška nám poslala zprávu, že jde na prohlídku zámku od 10 do 11 hodin. Tím jsme věděli, že máme čas dojít až na konec poloostrova. Tam je jedno z mála míst, kde se dá sejít až k vodě. To jsme taky udělali. Tam jsem prozradil společnícům jednu zeměpisnou zajímavost. Nadmořská výška hladiny napuštěné Orlické přehrady je stejná, jako nadmořská výška Slivence: 352 m nad mořem. Zvídaví si na obrázcích jistě všimnou, že po současných deštích - nedeštích, to tak není. Teď má Slivenec o dobrých osm metrů navrch. Provoz na jezeře byl malý, šlo jen o přesun lodí na zimoviště a o pár rybářů. Irenka hned dotazem u jednoho z nich zjistila, že neberou. Vrátili jsme se na označenou trasu a šli po vyhlídkách zpět na zámek. Bohužel, vyhlídky byly dost zarostlé, obtížně se fotilo. Tam jsme taky vystrašili dvě mladé srny, které byly tak zmatené, že neběžely do lesa, ale zahnuly k vodě na skály. Nic se jim nestalo, jen nám názorně předvedly, že mají v příbuzenstvu kamzíky. Vrátili jsme se na parkoviště, Maruška tam už čekala. Řekla nám, kolik lidí bylo s ní na prohlídce zámku. Nikdo. Jen ona a průvodkyně. Uznali jsme, že to bylo od návštěvníků hezké. Mít zámek jenom pro sebe, to se nepovede ani leckteré hlavě pomazané.

Odjeli jsme z Orlíku a já zapomněl odbočit na Žďákovský most. Chtěli jsme si z něho prohlédnout Vltavu. Odbočili jsme tedy o pár kilometrů dál a zajeli na most Zvíkovský. Tam jsme se dívali na Otavu. Výšku mostu, nad hladinou vody, jsem odhadnul na 50 m. Když přičteme ještě 40 až 50 m vody, říkal jsem si, že by se tam dříve mohlo říkat Vltavsko-Otavský Grand kaňon. Pokračovali jsme v jízdě po levém břehu Otavy. Plánovali jsme zajít v Písku na pozdní oběd do vyhlášené restaurace U Rainerů. Při jízdě vesnicí Vráž nás zaujal zámeček na kopci. Je v něm léčebna lidí s potížemi pohybového aparátu, ale taky restaurace. Zkusili jsme to a neprohlopili. V klidu, který by jistě U Rainerů nebyl, jsme se dobře najedli a napili. Pokračovali jsme k jihu a u vesnice Čížová jsme vyjeli na kopec, na kterém je kostel sv. Jakuba a kaple sv. Barbory. Byl odtud pěkný rozhled po okolí, obec Čížovou a trochu dál i na Písek. Snad jsme viděli i Boubín, ale úplně jistí jsme si nebyli. Pak už jsme dojeli do Písku. Marušku jsme nechali u mostu v cukrárně a my jsme si královské město prohlédli. Putimskou bránou jsme prošli hradby, na chvíli se zastavili u bydlíště Fráni Šrámka a přes náměstí a starý Písecký most jsme se vrátili k cukrárně. Popili kávičku a se zapadajícím sluncem v zádech, jsme jeli vstříc poloprázdné Praze. Proč poloprázdné? Když jsme viděli ty nekonečné kolony aut v protisměru, plné Pražáků, jedoucích na chaty a chalupy, nemohlo jich už v Praze mnoho zůstat.

Výlet se vydařil, jen v hlavě už vrtá otázka, kam příště? Zdraví Pavel.